

Chương 4

Chưa kịp xem lại thì cũng chính bàn tay này Phiên đã nhấp chuột vào ô gửi đi. Phiên giật mình như tỉnh và vội back nhưng đã quá trễ, người ấy sẽ nhận được tin nhắn, sẽ đọc được những dòng chữ này. Người ấy liệu có đau lòng không? Người ấy có trách mình không? Phiên cứ dằn vặt mình và thoát khỏi mạng.

Đành vậy, bài thơ này xem như một lời chia tay, người ấy sẽ hiểu những gì Phiên muốn nói. Giờ đây Phiên không còn chút nước mắt nào nữa có lẽ Phiên đã đánh rơi mất hạnh phúc của mình thật rồi.

- Nước mắt em sẽ không rơi khi nói lời chia tay nhưng trái tim em sẽ sẽ không ngừng khóc khi em biết anh buồn bã, vậy thì đừng buồn nhé anh - Trái tim Phiên đang thổn thức dường như nó muốn nói cho người ấy nghe như vậy.

Dẫu người ấy có trách Phiên ngàn lần, vạn lần Phiên vẫn chấp nhận. Phiên đã viết những lời thơ đó giống như những lời tàn nhẫn nhất, ác độc nhất đối với người ấy, chắc chắn sẽ khiến người ấy đau lòng nhưng người ấy sẽ không biết rằng Phiên đau lòng hơn người ấy gấp ngàn lần, gấp triệu lần. Kết thúc rồi, mọi thứ sẽ không là gì cả, những gì của hôm qua sẽ chỉ là một giấc mơ, ngày mai Phiên sẽ không còn dằn vặt, không nhớ nhung, không đợi chờ..không còn gì cả nhưng sao Phiên cảm thấy như Phiên đã đánh mất đi một thứ quý giá nhất của mình. Chính Phiên đã cố tình đánh mất nó vậy thì Phiên nuối tiếc điều gì cơ chứ....ôi, phải chi....nhưng không...thời gian, có lẽ thời gian sẽ giúp Phiên quên người ấy cũng như người ấy sẽ quên Phiên.Trời ơi..Phiên có ích kỷ không khi Phiên không muốn người ấy quên Phiên, Phiên không muốn. Một giọt nước mắt của Phiên từ từ chảy lặn xuống mặt bàn, vỡ đôi.

Phiên tắt máy vi tính. Lúc này , chất thuốc cảm trong người Phiên đang phát huy tác dụng, Phiên lại cảm thấy buồn ngủ. Phiên đứng dậy và trở lại giường.

- Đừng chìm vào thế giới trong cơn mê nữa nhé Phiên.

Phiên dặn mình như vậy và khép mắt lại.Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, ánh đèn neon vẫn sáng rực nhưng Phiên không thấy gì ngoài một khoảng tối mênh mông...

- Chị, dậy đi chị.....sáng rồi, em mang cháo và thuốc cho chị nè !

- Phiên, con dậy đi con.....dậy đi, con đã mê man suốt cả ngày rồi!

Bà Vân lay cánh tay Phiên còn Nhiên đứng mang cái khay để cháo và thuốc lo lắng nhìn Phiên. Phiên hé mắt mệt mỏi nhìn mẹ :

- Má, con...

Phiên gắng gượng ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, cái cảm giác lơ mơ cứ kéo dài trong Phiên, Phiên cảm giác như mình vừa thức giấc sau cả thế kỷ. Mọi vật xung quanh Phiên vẫn quen thuộc nhưng sao Phiên vẫn thấy xa lạ quá . - Con đã ngủ bao lâu rồi má ?

- Con đã bệnh từ chiều hôm kia và mê man cả ngày hôm qua, má và em con lo quá, má đang định nếu lúc này con không tỉnh là má sẽ đưa con vào bệnh viện, bây giờ con cảm thấy thế nào?-Bà Vân đáp.

- Con không sao đâu má, con cảm thấy khỏe hơn rồi, má đừng lo

Phiên cố nở nụ cười cho bà Vân yên lòng rồi liếc thấy Nhiên đang bung tồ cháo liền nói tiếp- Bây giờ con thấy đói bụng quá, Nhiên cho chị ăn gì vậy ?

Nhiên vội vã trao tô cháo còn hơi ấm cho Phiên, Phiên nghe trong dạ một cảm giác thèm ớn dâng lên và không đợi mời Phiên húp vội từng muỗng.

Bà Vân thờ nhẹ như trút đi nỗi lo âu trong bà, nhìn Phiên ăn từng muỗng cháo với sắc mặt có chút hồng khiến bà nhẹ cả người, nó là đứa bà lo nhất vì từ xưa đến nay nó có thể trạng yếu nhất lại hay suy nghĩ, ủy mị nhiều nên... bà quay lưng đi xuống nhà sau khi căn dặn :

- Nhiên chờ chị ăn xong, đợi chị con uống thuốc rồi hãy xuống nhà, còn Phiên, con cũng đừng có suy nghĩ nhiều hay làm gì cả, nghỉ ngơi dưỡng sức đi , mai còn đi học nữa.

Nhiên và Phiên cùng đồng thanh :”ạ ”

Nhiên nhìn chị, ngập ngừng nói :

- Chị bệnh mê man gì mà lâu quá, em và má cứ gọi hoài mà không tỉnh, em sợ thật đó. Mà chị mê mà con làm nhảm gì gì nữa.

Phiên nhú mày hỏi :

- Chi đã nói gì nhi ?

- Chị cứ làm nhảm gì gì là vĩnh viễn..gì gì là ly biệt hay biệt ly gì đó, nghe chị nói vậy mà em và má cứ xanh mặt ngỡ chị trần trời. Hèn là em không bị bệnh tim nếu không chắc em xỉu vì chị lúc đó quá.

Phiên ngạc nhiên vì những điều đó.. ..hay là những điều đó Phiên đã nói trong một giấc mơ nào đó khi Phiên mê man. Chắc là vậy rồi, nhưng sao Phiên không nhớ gì cả vậy. Vĩnh viễn ..cái gì mà vĩnh viễn.. biệt ly mà biệt ly ai chứ. Phiên cố lục lọi trong trí nhớ của mình, và Phiên tự nói chính mình hãy cố nhớ lại xem. Nhưng :

- Chị đau đầu quá , Nhiên ơi !

Nhiên hốt hoảng :

- Chị đừng cố nhớ, dù gì thì điều đó cũng qua rồi, huống hồ nó chỉ là một giấc mơ thôi mà.

- Ủ, thôi chị không cố nữa, Nhiên đưa chị nước và thuốc để chị uống.

Nhiên đưa Phiên uống thuốc rồi hai chị em ngồi nói chuyện vui và cứ thế Phiên đã quên đi mình đã bị mê man suốt một ngày.

Nhìn những giọt nắng nghịch ngợm chui qua bức màn , qua khe cửa sổ len vào phòng chạy giỡn khắp nơi Phiên cảm thấy cuộc sống thật đáng yêu quá. Khẽ đưa tay chạm vào những bóng nắng tròn trên giường, Phiên cảm nhận được cái ấm áp truyền vào trong từng tĩnh mạch của mình, dường như nó khiến Phiên đỡ mệt mỏi hơn. Một cơn gió khẽ lay nhẹ tấm màn, Phiên nhìn ra ngoài cửa sổ, buột miệng :

- Hôm nay trời thật đẹp !

Thắng bất động khi nhận được tin nhắn của người ấy, một bài thơ ngắn, Thắng cứ đọc đi đọc lại bao nhiêu lần rồi nhưng sao Thắng vẫn không tin là sự thực:

- Tại sao cô ấy không nói chuyện với mình, tại sao lại im lặng, tại sao mình lại giận cô ấy, tại sao cô ấy có thể đưa một quyết định tàn nhẫn với mình đến vậy, tại sao....?

Những câu hỏi tại sao cứ vang lên trong lòng Thắng nhưng câu trả lời chỉ là sự im lặng.....Thắng tự nhủ:

Giá như đây chỉ là một giấc mơ....

HẾT